

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 39Cb/146/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120217584
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Brádziková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2023:1120217584.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudkyňou Mgr. Janou Brádzikovou v spore žalobcu: Železničná spoločnosť Slovensko, a.s., so sídlom Rožňavská 1, 832 72 Bratislava, IČO: 35 914 939, proti žalovanému: Železnice Slovenskej republiky, so sídlom Klemensova 8, 813 61 Bratislava, IČO: 31 364 501, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava, IČO: 00 151 700 , o zaplatenie 1.341,13 EUR s príslušenstvom

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.341,13 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 1.341,13 EUR od 23.02.2017 do zaplatenia, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 15.12.2020 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.341,13 EUR s príslušenstvom.

2. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 16.12.2016 došlo v úseku koľaje č. 2 Zohor - Malacky v km 22,200 počas jazdy vlaku Os 2049 k prepáleniu trolejového drôtu, rozregulovaniu TV a poškodeniu zberačov hnacieho koľajového vozidla HKV č. 263 005-1 (ďalej tiež len ako „ŽKV“). Okrem toho bol žalobca v dôsledku nehody nútený k použitiu odťahovej techniky premietnutej do zvýšených nákladov Sekcie riadenia a realizácie prevádzky (SeRRP) žalobcu. Popis nehody bol uvedený v Správe žalovaného zo dňa 11.01.2017 č. 03/2016/285101/SMSÚ EE TV/9110, Správa o uzatvorení prevádzkovej poruchy kategórie D4 - poškodenie zariadenia infraštruktúry (ďalej tiež len ako „Správa“). Žalobca uviedol, že so žalovaným uzatvorili dňa 24.11.2011 Zmluvu č. 20/2011 o prístupe k železničnej infraštruktúre a podľa tejto zmluvy sa riadi aj vzájomný vzťah medzi žalobcom a žalovaným pri prevádzkovaní dopravy žalobcu na infraštruktúre žalovaného. Žalovaný Správou zo dňa 11.01.2017 uznal svoju povinnosť nahradiť škodu, ktorú žalobcovi spôsobil. Dňa 19.12.2016 sa uskutočnila komisionálna prehliadka poškodeného ŽKV a na základe uvedenej prehliadky sa určila predbežná škoda na poškodenom ŽKV v sume 26.400,00 EUR bez DPH. Následne bolo poškodené ŽKV zadané do opravy, pričom na základe vykonanej opravy bola vystavená faktúra na sumu 27.353,16 EUR bez DPH. Žalobca tiež poukázal na to, že opravil poškodené ŽKV vo svojich opravovniach s tým, že suma opravy predstavuje 27.026,70 EUR bez DPH po odpočítaní výzisku. Náklady sekcie riadenia a realizácie prevádzky boli žalobcom vyčíslené na sumu 297,59 EUR bez DPH. Náklady na železničnú dráhovú cestu (ŽDC), teda náklady za použitie železničnej infraštruktúry nad rámec dohodnutý v grafíkone boli v zmysle podkladov žalovaného vyčíslené na sumu 28,90 EUR. Celková škoda, ktorá žalobcovi v dôsledku predmetnej nehody vznikla tak predstavovala sumu 27.353,16 EUR bez DPH. Žalovaný postúpil vyplatenie náhrady škody na poisťovňu Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. ako poisťovateľa

žalovaného, ktorá uhradila žalobcovi sumu vo výške 25.846,03 EUR z celkovej škody v sume 27.353,16 EUR. Z Oznámenia o likvidácii poisťnej udalosti bolo zrejmé, že Allianz odpočítala sumu 1.341,13 EUR ako opotrebenie; sumu 166,00 EUR ako spoluúčasť z právneho vzťahu medzi poisťovňou a žalovaným, ktorú sumu žalovaný žalobcovi následne uhradil. Sumu 1.341,13 EUR však žalobcovi následne neuhradil ani žalovaný. Žalobca mal za to, že v prípade nevyplatenia celej škody s poukázaním na tzv. opotrebenie - amortizáciu, ide o neoprávnené a ničím neodôvodnené zadržiavanie finančných prostriedkov zo strany toho, kto škodu spôsobil, alebo ju zaňho na základe osobitného dvojstranného vzťahu uhradil niekto iný (Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s.). Žalobca bol presvedčený, že pod skutočnou škodou je potrebné rozumieť finančné prostriedky vynaložené na navrátenie veci do predošlého stavu pred jej poškodením. Žalobcovi pri oprave jeho veci v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného vznikli náklady, ktoré uhradil a žalovanému v celom rozsahu preukázal. Jednalo sa teda o nepochybne a preukázateľne vynaložené finančné prostriedky. Tieto prostriedky tiež boli vynaložené výlučne za účelom opravy poškodenia vzniknutého v príčinnej súvislosti s predmetnou nehodou. Žalobca poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a mal za to, že pri poškodení veci dochádza k jej znehodnoteniu, a to aj po samotnom navrátení do predošlého stavu. Žalobca tiež poukázal na to, že koľajové vozidlá sú pomerne špecifickou vecou, ktorá nie je bežne dostupná a ani náhradné diely na takúto vec nie sú bežne dostupné, preto nebolo v silách žalobcu, aby si zadovážil primerane opotrebované diely s nižšou cenou. Žalobca považoval za neudržateľný stav, pri ktorom poškodenému vznikne škoda, následne si škodu najhospodárnejším možným spôsobom nahradí a následne by nemal nárok na úhradu všetkých nákladov, ktoré sú s tým spojené. Žalobca si tiež s poukazom na ustanovenie § 369 Obchodného zákonníka uplatnil nárok na zaplatenie úrokov z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry, teda odo dňa 23.02.2017.

3. Súd vo veci rozhodol platobným rozkazom č.k. 39Cb/146/2020 - 101 zo dňa 23.03.2021, proti ktorému žalovaný podal odpor.

4. Žalovaný v odpore doručenom súdu dňa 29.04.2021 namietol, že k odpočítaniu opotrebenia došlo oprávnené, nakoľko táto suma nie je súčasťou skutočnej škody, na ktorú má žalobca nárok. Žalovaný mal za to, že zaplatením žalovanej sumy by došlo k bezdôvodnému obohateniu žalobcu, pretože hodnota poškodenej veci žalobcu bola po oprave vyššia, ako bola pred poškodením. Žalovaný mal za to, že opotrebenie bolo odpočítané pri určení výšky škody korektne a s odpočtom amortizácie sa uvažuje aj pri výpočte všeobecnej hodnoty majetku podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. o stanovení hodnoty majetku v znení neskorších predpisov (ďalej tiež len ako „vyhláška“). Žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/200/2011 zo dňa 26.04.2012, v ktorom sa riešila náhrada škody na dráhovom (koľajovom) vozidle. Žalovaný tiež uviedol, že rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré poukázal žalovaný, majú vyššiu váhu ako rozsudok, na ktorý poukázal žalobca. Žalovaný tiež, pre prípad, že súd uzná za potrebné, navrhol doplniť dokazovanie výsluchom poisťiteľa žalovaného, resp. uložením povinnosti predložiť listinné dôkazy, na základe ktorých vypočítal výšku opotrebenia (amortizáciu). Žalovaný mal ďalej za to, že už dňa 16.12.2016, kedy došlo k vzniku škody, žalobca mal a mohol vedieť o škode a o tom, kto je povinný na jej náhradu. Žalovaný tak z opatrnosti vzniesol aj námietku premlčania voči žalobou uplatnenému nároku. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.

5. K odporu žalovaného sa žalobca vyjadril v replike doručenej súdu dňa 21.06.2021. Žalobca zdôraznil, že v danom prípade postupoval čo najhospodárnejším spôsobom, aby zabezpečil náhradné diely, ktorými by odstránil poškodenie spôsobené žalovaným. Mal za to, že žalovaný poukázal na rozhodnutia, ktoré boli medzitým prekonané novšími súdnymi rozhodnutiami. Poukázal na to, že podstata rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/48/2012 zo dňa 28.03.2013 spočíva v tom, že ak oprava bola vnútená poškodenému proti jeho vôli, má sa uhradiť plná suma opravy, pričom jedine vyplatením celej sumy za odstránenie spôsobenej škody, je možné dosiahnuť stav právnej istoty. Poukázal na to, že samotnú výšku škody uplatnenú žalobcom žalovaný nenamietal, túto akcentoval a považoval ju za korektne vypočítanú a uplatnenú. Vo vzťahu k námietke premlčania žalobca uviedol, že žalobu podal riadne a včas s tým, že sa mohol dozvedieť o skutočnosti, kto škodu spôsobil až momentom, keď bola táto vyšetrená a vyšetrovanie ukončené. Poukázal na to, že žalovaný vyšetrovanie nehody žalovaným v zmysle Správy ukončil dňa 16.12.2016. V deň ukončenia vyšetrovania nehody žalovaným v zmysle Správy sa žalobca mohol dozvedieť, kto za škodu zodpovedá. Žalobca žalobu podal dňa 15.12.2020, teda pred uplynutím 4 rokov odo dňa, keď k samotnej nehode došlo. Podľa názoru žalobcu tak nárok uplatnený žalobou nebol premlčaný.

6. Podaním doručeným súdu dňa 23.07.2021 spoločnosť Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. oznámila svoj vstup do konania ako intervenient na strane žalovaného. Súd výzvou zo dňa 03.08.2021 oznámil stranám sporu vstup intervenienta na strane žalovaného do predmetného konania s tým, že v prípade námietok ku vstupu intervenienta na strane žalovaného, tieto majú vyjadriť v lehote 15 dní odo dňa doručenia výzvy. Strany sporu nemali žiadne námietky voči vstupu intervenienta na strane žalovaného do konania.

7. Žalovaný sa k replike žalobcu vyjadril v duplike doručenej súdu dňa 27.10.2021. Žalovaný v otázke bezdôvodného obohatenia mal za to, že bolo opotrebenie odpočítané pri určení výšky škody korektne, nakoľko poisťiteľ žalovaného tento odpočet vykonal osvedčenou a profesionálnou metodikou, pričom s odpočtom amortizácie (opotrebenia) sa uvažuje aj pri výpočte všeobecnej hodnoty majetku podľa vyhlášky. Poukazujúc na ustanovenia vyhlášky mal žalovaný za to, že pri výpočte výšky škody sa vychádza z rozdielu všeobecnej hodnoty majetku, v tomto prípade poškodeného ŽKV, pred poškodením a po vykonanom zásahu, resp. po vykonanej alebo predpokladanej oprave s cieľom uviesť zložku majetku do štandardne prevádzkyschopného stavu. Pri výpočte trhovej ceny sa vždy berie do úvahy aj technická hodnota, pričom pre korektný výpočet technickej hodnoty je nevyhnutné vziať do úvahy aj amortizáciu. Žalovaný ďalej uviedol, že nenamieta výšku nákladov, ktoré žalobca vynaložil na opravu ŽKV, avšak výška nákladov na opravu nie je podľa žalovaného rovná výške vzniknutej škody. Žalovaný tiež poukázal na to, že rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré poukázal majú aj z hľadiska procesnoprávneho vyššiu váhu ako rozsudok bežného senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/48/2012, ktorý podľa názoru žalovaného nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. K otázke premlčania žalovaný uviedol, že žalobca sa mohol dozvedieť o tom, kto za škodu zodpovedá, už pri škodovej udalosti, nakoľko táto nastala z dôvodu poškodenia trakčného vedenia, ktorého prevádzkovateľom je žalovaný. Žalovaný tiež poukázal na to, že už dňa 19.12.2016 sa na pracovisku žalobcu konala komisionálna prehliadka poškodeného ŽKV.

8. Intervenient na strane žalovaného (ďalej tiež len ako „intervenient“) sa vo veci vyjadril podaním doručeným súdu dňa 09.02.2023. Poukázal na ustanovenia § 442 a § 443 Občianskeho zákonníka s tým, že pri určení ceny veci vychádzal z nadobúdacej ceny veci s prihliadnutím na jej pokles vyplývajúci z jej veku, amortizácie a pod. Amortizácia bola odpočítaná z použitého materiálu pri oprave a bola stanovená v zmysle vyhlášky. Skutočnú škodu intervenient počítal z celkovej sumy 27.353,16 EUR, z ktorej odpočítal amortizáciu celkovo vo výške 1.341,13 EUR. Škoda v sume 25.846,03 EUR bola poukázaná na účet žalobcu. Podľa názoru intervenienta, skutočnou škodou je potrebné rozumieť finančné prostriedky vynaložené na navrátenie veci do predošlého stavu pred jej poškodením. Za pôvodný stav však nemožno považovať stav, ak došlo k výmene pôvodne poškodených dielov za diely nové, keďže tento stav dosiahnutý výmenou už nie je pôvodný stav. Do nákladov na uvedenie poškodených častí do pôvodného stavu nie je možné považovať úplnú hodnotu veci (dielov) nových, ak pôvodný stav predstavoval veci, ktoré nové nie sú. Ak by sa žalobcovi mali nahrádzať všetky vynaložené náklady na výmenu poškodených dielov bez ohľadu na ich stav, tak by sa žalobca obohatil na úkor žalovaného. Intervenient rovnako poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/200/2011 zo dňa 26.04.2012. Poukázal tiež na to, že ŽKV nie sú vecou bežne ponúkanou na trhu a z uvedeného dôvodu rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/48/2012 nie je v danom spore aplikovateľné. Intervenient mal za to, že v predmetnom spore bolo potrebné zohľadniť špecifický charakter veci.

9. Súd vo veci nariadil pojednávanie na termín 24.02.2023, na ktorom spor prejednal a rozhodol za účasti strán sporu a intervenienta na strane žalovaného. Strany sporu, ako aj intervenient na pojednávaní zotrvali na svojej argumentácii uvedenej v písomných vyjadreniach. Súd na pojednávaní zamietol návrh žalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom svedka - likvidátora intervenienta na strane žalovaného, resp. uložením povinnosti intervenientovi na strane žalovaného na predloženie listinných dôkazov, na základe ktorých likvidátor vypočítal výšku opotrebenia - amortizáciu. Súd uvedený dôkazný návrh považoval za neúčelný a nevhodný a vzhľadom na sporné otázky v predmetnom konaní za nedôvodný, nakoľko spornou otázkou v konaní bolo právne posúdenie oprávnenosti odpočtu amortizácie pri určení výšky skutočnej škody zo strany žalovaného, resp. intervenienta na strane žalovaného, nie samotný spôsob alebo výpočet výšky daného opotrebenia. Strany sporu a intervenient zároveň po poučení súdom podľa § 154 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov („CSP“) vyhlásili, že iné návrhy na doplnenie dokazovania v spore nemajú.

10. Súd sa oboznámil so žalobou a vyjadreniami strán sporu a intervenienta na strane žalovaného a vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, a to najmä: Správou o uzatvorení prevádzkovej poruchy kategórie D4 - porucha zariadenia infraštruktúry, ku ktorému došlo v úseku Zohor - Malacky koľaj č. 2, km 22,200 dňa 16.12.2016 o 12:14 hodine zo dňa 11.01.2017, Zápisom z komisionálnej prehliadky železničného dráhového vozidla zo dňa 19.12.2016, Nedaňovým dokladom č. 2000000538 na sumu 27.353,16 EUR splatným dňa 22.02.2017, listom žalovaného zo dňa 01.03.2017 - Vysporiadanie škodovej udalosti č. 228/2016, listom spoločnosti Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. zo dňa 04.10.2017 - Ukončenie likvidácie, Zmluvou číslo 20/2011 o prístupe k železničnej infraštruktúre zo dňa 24.11.2011 s Prílohou č. 1, Prílohou č. 2, Prílohou č. 3, Prílohou č. 4, Prílohou č. 5 a Prílohou č. 6 k zmluve č. 20/2011 o prístupe k železničnej infraštruktúre, Poistnou zmluvou č. 411 018 985 - poistenie majetku a zodpovednosti za škodu zo dňa 19.05.2014, ako aj ostatnými listinnými dôkazmi založenými do súdneho spisu.

11. Súd spor právne posúdil nasledovne:

12. Podľa § 373 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov („Obchodný zákonník“) kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť.

13. Podľa § 374 ods. 1 Obchodného zákonníka za okolnosti vylučujúce zodpovednosť sa považuje prekážka, ktorá nastala nezávisle od vôle povinnej strany a bráni jej v splnení jej povinnosti, ak nemožno rozumne predpokladať, že by povinná strana túto prekážku alebo jej následky odvrátila alebo prekonala, a ďalej, že by v čase vzniku záväzku túto prekážku predvídala.

14. Podľa § 378 Obchodného zákonníka škoda sa nahrádza v peniazoch; ak však o to oprávnená strana požiada a ak to je možné a obvyklé, nahrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu.

15. Podľa § 379 Obchodného zákonníka ak tento zákon neustanovuje inak, nahrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Nenahrádza sa škoda, ktorá prevyšuje škodu, ktorú povinná strana v čase vzniku záväzkového vzťahu ako možný dôsledok porušenia svojej povinnosti predvídala alebo ktorú bolo možné predvídať s prihliadnutím na skutočnosti, ktoré v uvedenom čase povinná strana poznala alebo mala poznať pri obvyklej starostlivosti.

16. Podľa § 387 Ods. 1 Obchodného zákonníka právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom.

17. Podľa § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka premlčaním právo na plnenie povinnosti druhej strany nezaniká, nemôže ho však priznať alebo uznať súd, ak povinná osoba namietne premlčanie po uplynutí premlčacej doby.

18. Podľa § 397 Obchodného zákonníka ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

19. Podľa § 398 Obchodného zákonníka pri práve na náhradu škody plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, kto je povinný na jej náhradu; končí sa však najneskôr uplynutím 10 rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti.

20. Podľa § 369 ods. 1, 2 a 3 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia. Ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

21. Súd po vykonanom dokazovaní a zhodnotení výsledkov dokazovania jednotlivu, ako aj vo vzájomných súvislostiach, dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom.

22. V konaní nebolo sporné, že medzi žalobcom ako železničným podnikom a žalovaným ako manažérom infraštruktúry bola dňa 24.11.2011 uzatvorená Zmluva číslo 20/2011 o prístupe k železničnej infraštruktúre v zmysle § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka a v súlade s § 38 zákona č. 513/2009 Z. z. o dráhach a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a to na dobu neurčitú (čl. II zmluvy). V zmysle čl. V bod 3 zmluvy si žalobca a žalovaný dojednali, že manažér infraštruktúry (žalovaný) zodpovedá železničnému podniku (žalobca) za škodu, ktorú mu spôsobil porušením podmienok dohodnutých v tejto zmluve, porušením svojich právnych povinností alebo opomenutím plnenia svojich povinností. V zmysle čl. V bod 7 si žalobca a žalovaný dojednali, že zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností v súvislosti s touto zmluvou sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka a príslušnými právnymi predpismi o náhrade škody. Vzhľadom na uvedené zmluvné dojednanie medzi zmluvnými stranami a s poukazom na zmluvnú autonómiu zmluvných strán, aplikoval súd na právne vzťahy medzi žalobcom a žalovaným založené titulom nároku na náhradu škody, ustanovenia Obchodného zákonníka.

23. V konaní ďalej nebolo sporné, že dňa 16.12.2016 došlo k nehode na úseku koľaje č. 2 Zohor - Malacky v km 22,200 počas jazdy vlaku Os 2049, následkom ktorej došlo k poškodeniu zberačov hnacieho koľajového vozidla žalobcu HKV č. 263 005-1 („ŽKV“). Dňa 19.12.2016 sa konala za účasti zástupcov žalobcu a žalovaného komisionálna prehliadka železničného dráhového vozidla, na základe ktorej bola stanovená predpokladaná výška škody v sume 26.400,00 EUR. Dňa 11.01.2017 žalovaný vypracoval Správu o uzatvorení prevádzkovej poruchy. V konaní nebolo sporné, že poškodenie ŽKV zaviniť, a teda zodpovednostným subjektom v danom prípade bol žalovaný, ktorému vznikla povinnosť nahradiť vzniknutú škodu žalobcovi. Nebolo sporné, že žalobca zabezpečil opravu poškodeného ŽKV, za opravu ktorého vyúčtoval náklady v zmysle interného dokladu č. 2000000538 splatného dňa 22.02.2017 v sume 27.353,16 EUR. V konaní tiež nebolo sporné, že žalovaný a spoločnosť Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. uzatvorili Poistnú zmluvu - poistenie majetku a zodpovednosti za škodu, na základe ktorej následne intervenient na strane žalovaného za žalovaného plnil náhradu škody žalobcovi. Intervenient na strane žalovaného z vyúčtovaných nákladov na opravu poškodeného ŽKV odpočítal sumu 1.341,13 EUR ako opotrebenie a sumu 25.846,03 EUR poukázal na účet žalobcu. S uvedeným odpočtom za opotrebenie (amortizáciu) sa stotožnil aj žalovaný a rovnako žalobcovi náhradu škody v uvedenej výške neuhradil.

24. Žalobca sa žalobou domáhal doplatenia náhrady škody od žalovaného vo výške 1.341,13 EUR s príslušenstvom.

25. Žalovaný v rámci svojej procesnej obrany v konaní považoval za dôvodné zníženie náhrady škody o amortizáciu (opotrebenie) v sume 1.341,13 EUR, nakoľko mal za to, že v dôsledku nehody a následnou opravou poškodeného železničného koľajového vozidla došlo k jeho zhodnoteniu a náhradou nákladov za opravu aj v rozsahu odpočítaného opotrebenia by na strane žalobcu došlo voči žalovanému k bezdôvodnému obohateniu. K uvedenej argumentácii žalovaného sa pripojil aj intervenient na strane žalovaného.

26. V konaní tak bolo spornou otázkou preukázanie dôvodnosti zníženia náhrady škody v rozsahu odpočítaného zhodnotenia, teda oprávnenosť resp. neoprávnenosť uplatnenia amortizácie žalovaným.

27. Súd sa po vykonanom dokazovaní s uvedenou procesnou obranou žalovaného, podporenou argumentáciou intervenienta na strane žalovaného, nestotožnil. K realizovanému odpočtu amortizácie vo výške 1.341,13 EUR súd konštatuje, že skutočnou škodou je majetková ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a predstavujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť na uvedenie do pôvodného stavu. Z predloženej Správy o uzatvorení prevádzkovej poruchy zo dňa 11.01.2017, ako aj zo Zápisu z komisionálnej prehliadky železničného dráhového vozidla zo dňa 19.12.2016 mal súd preukázané, že dňa 16.12.2016 došlo k nehode, pri ktorej došlo k poškodeniu zberačov HDV 263.005-1 vo vlastníctve žalobcu. Náklady na opravu poškodeného železničného koľajového vozidla, zvýšené náklady ŽDC a SeRRP predstavovali spolu sumu 27.353,16 EUR, čo nebolo medzi stranami sporné. Cena, resp. hodnota opravy poškodeného železničného koľajového vozidla tak predstavuje skutočnú výšku škody žalobcu na navrátenie poškodeného železničného koľajového vozidla do pôvodného stavu. Súd zdôrazňuje, že zmyslom a účelom ustanovení priznávajúcich poškodenému právo na náhradu škody je zaistiť, aby mu bola v plnej miere kompenzovaná majetková ujma. K poškodeniu železničného koľajového vozidla došlo nesporne bez zavinenia žalobcu ako poškodeného a jeho poškodením došlo na strane žalobcu ku skutočnej škode spočívajúcej v nákladoch, ktoré musel žalobca vynaložiť na to, aby bolo železničné koľajové vozidlo uvedené do stavu ako pred škodovou

udalosťou. Železničné koľajové vozidlo sa nehodou, aj napriek následne vykonanej oprave spočívajúcej v použití nových náhradných dielov znehodnocuje, pretože každou nehodou, pri ktorej dôjde k jeho poškodeniu, sa jeho technická hodnota znižuje. Súd mal za to, že nie je spravodlivé vystaviť žalobcu ako poškodeného stavu, kedy by bol povinný, resp. nútený doplácať na konanie škodcu, ktorým bol nepochybne poškodený jeho majetok. Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/48/2012, v ktorom súd konštatoval, že poškodenie vozidla dopravnou nehodou a následne vykonaná oprava spočívajúca v použití náhradných dielov vozidlo neznehodnocuje. Účelom ustanovení zákona upravujúcich rozsah náhrady škody je taký postup, aby sa poškodenému jeho právo na náhradu škody v plnej miere kompenzovalo, čo je v zhode so spravodlivým výkladom zákona.

28. V konaní zároveň nebol sporný rozsah poškodenia ani rozsah potrebných opráv na uvedenie železničného koľajového vozidla do predošlého stavu, žalovaný v konaní nesporeoval, že by oprava nebola vykonaná účelne za účelom odstránenia poškodení, ktoré boli spôsobené pri nehode dňa 16.12.2016. Z vykonaného dokazovania teda vyplynulo, že žalobca obnovil stav železničného koľajového vozidla, ktorý tu bol pred škodovou udalosťou, pričom k vynaloženým nákladom na vykonanú opravu bol žalobca donútený nehodou, za ktorú zodpovedá žalovaný. Súd konštatuje, že žalobcovi bola oprava poškodeného železničného koľajového vozidla vnútená protiprávnym konaním škodcu. V zmysle uvedeného dospel súd k záveru, že žalobcovi musí byť kompenzovaná ujma, ktorá mu vznikla v dôsledku škodovej udalosti v prípade, ak oprava poškodeného železničného koľajového vozidla smerovala len k odstráneniu následkov škodovej udalosti, čo nebolo sporované a za situácie, keď žalovaný netvrdil ani nepreukázal, že by žalobca na opravu použil také náhradné diely, ktoré nesmerovali k obnoveniu prevádzkyschopnosti železničného koľajového vozidla. Od žalobcu nemožno podľa názoru súdu spravodlivo požadovať, aby ako poškodený zabezpečoval opravu iným spôsobom, než použitím nových náhradných dielov, ktoré smerovali k odstráneniu následkov škodovej udalosti, a to aj reflektujúc prísne technické a bezpečnostné požiadavky, ktoré musí železničné koľajové vozidlo spĺňať. V konaní nebolo preukázané, že by žalobca opravou poškodeného železničného koľajového vozidla získal akýkoľvek prospech, naopak žalobca vykonanou opravou nezväčšil ani nezhodnotil svoj majetok, preto nie je možné pripustiť zníženie náhrady o amortizáciu v sume 1.341,13 EUR. V tejto súvislosti súd podporne poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Cob/93/2021 zo dňa 29.09.2022 v zmysle ktorého „...je potrebné nahradiť náklady nielen na obnovu funkčnosti veci, ale aj hodnotu trhovú, aby vec prinášala svojmu vlastníkovi rovnaký úžitok. Je všeobecne známou skutočnosťou, že cena havarovaného vozidla (vrátane predmetného koľajového vozidla) bude vždy nižšia ako cena rovnako technicky vybaveného vozidla, ktoré dosiaľ havarované nebolo. Je preto potrebné vziať do úvahy, že každé vozidlo opravené v dôsledku havárie stráca na svojej trhovej hodnote. Poškodený nemôže doplácať na neschopnosť škodcu opraviť vozidlo rovnakými opotrebovanými dielmi, ak takéto „zhodnotenie“ neprinesie poškodenému na jeho vozidle zlepšenie úžitkových vlastností alebo zvýšenie jeho všeobecnej ceny. Ak oprava bola vykonaná účelne a smerovala iba k odstráneniu škodovej udalosti, nie je možné prenášať povinnosť k úhrade nákladov takejto opravy na poškodeného a škodcu tak nedôvodne zvýhodňovať.“ (Obdobne napr. aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/132/2022 zo dňa 25.01.2023).

29. Žalovaný tiež v konaní vzniesol námietku premlčania žalobou uplatneného nároku. Súd s poukazom na dojednanie strán sporu vyplývajúce z čl. V zmluvy o prístupe k železničnej infraštruktúre, spornú otázku premlčania žalobou uplatneného nároku posudzoval v zmysle ustanovení § 387 a nasl. Obchodného zákonníka. V zmysle § 398 Obchodného zákonníka, pri práve na náhradu škody plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode a o tom, kto je povinný na jej náhradu; končí sa však najneskôr uplynutím 10 rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti. V zmysle § 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky. V tomto prípade ide teda o dve lehoty: subjektívnu lehotu, ktorá je štvorročná, a objektívnu lehotu, ktorá je desaťročná. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby musia byť splnené dve podmienky, bez ktorých nemožno uplatniť nárok na náhradu škody. Sú to vedomosť o škode a vedomosť o osobe povinnej na jej náhradu. Pre začiatok subjektívnej lehoty je rozhodujúci buď deň, keď sa poškodený skutočne "dozvedel" o škode a o tom, kto je povinný ju nahradiť, alebo skorší termín, t.j. deň, keď sa poškodený "mohol" dozvedieť o škode a o osobe, ktorá je povinná ju nahradiť. Súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že k samotnej škodovej udalosti došlo dňa 16.12.2016, kedy sa žalobca ako poškodený mohol dozvedieť o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Súd mal ďalej zo Zápisu z komisionálnej prehliadky železničného dráhového vozidla zo dňa 19.12.2016 preukázané,

že zástupcovia žalobcu a žalovaného na predmetnej komisionálnej prehliadke stanovili predpokladanú výšku škody na sumu 26.400,00 EUR. Súd tak mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobca sa mohol dozvedieť o tom, kto za škodu zodpovedá dňa 16.12.2016 a o škode v takom rozsahu, aby si svoj nárok mohol uplatniť na súde dňa 19.12.2016 pri komisionálnej prehliadke poškodeného ŽKV. Subjektívna premlčacia doba tak začala žalobcovi plynúť dňa 19.12.2016 a uplynula by, s poukazom na ustanovenie § 397 Obchodného zákonníka, dňa 19.12.2020. Žaloba žalobcu bola na súd doručená dňa 15.12.2020, teda pred uplynutím subjektívnej premlčacej doby, a teda včas. Námietka premlčania žalobou uplatneného nároku, tak nebola v konaní dôvodná.

30. Sumarizujúc uvedené, súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobca v konaní preukázal výšku skutočnej škody, pričom žalovaný ani intervenient na strane žalovaného nepreukázali dôvodnosť zníženia náhrady škody vo vzťahu k žalobcovi o odpočítanú amortizáciu, zároveň bolo preukázané, že žalobou uplatnený nárok nebol premlčaný. Vzhľadom na uvedené súd žalovaného zaviazal na doplatenie náhrady škody aj v rozsahu odpočítaného opotrebenia žalobcovi v sume 1.341,13 EUR.

31. Vzhľadom k tomu, že žalovaný sa s platením náhrady škody vo vzťahu k žalobcovi dostal do omeškania, vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Súd žalobcovi priznal nárok na úroky z omeškania odo dňa 23.02.2017, teda odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti faktúry - nedaňového dokladu č. 2000000538, ktorým si žalobca vyúčtoval náklady vynaložené za opravu poškodeného ŽKV. Sadzbu uplatnených úrokov z omeškania súd posúdil ako uplatnenú v súlade s § 369 Obchodného zákonníka. V zmysle uvedeného súd žalobcovi priznal aj nárok na úroky z omeškania tak, ako si žalobca uplatnil v žalobe, teda vo výške 8,00 % ročne zo sumy 1.341,13 EUR odo dňa 23.02.2017 do zaplatenia, nakoľko aj v časti uplatnených úrokov z omeškania súd posúdil nárok žalobcu ako preukázaný a žalobu ako dôvodnú.

32. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

33. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

34. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. Žalobca bol v predmetnom konaní úspešný v celom rozsahu, keďže súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. V zmysle uvedeného dospel súd k záveru, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. Súd zároveň poukazuje na to, že vo vzťahu k intervenientovi na strane žalovaného treba uviesť, že intervenient nie je stranou sporu, je zúčastneným subjektom sui generis, ktorý v súdnej veci netvorí so žalovanou stranou procesné spoločenstvo, preto ho nemožno ani zaviazat' na náhradu trov konania, hoc vystupoval na neúspešnej strane (k tomu pozri napr. uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/35/2020 zo dňa 13.10.2020).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP) do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 ods. 1 CSP (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, musí byť podpísané) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. v platnom znení).